34ste jaar. — Nr 129. Zaterdag 29 October 1887.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels voorzien of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 29 OCTOBER.

Van alles wat.

Men schrijft ons uit Brussel 27 october :

Ik zal aan de lezers van den *Postrijder* niets nieuws vertellen met u de veranderingen te melden die in het ministerie zijn gebeurd.

De benoeming van M. Lejeune als minister van justicie, heeft de liberalen der hoofdstad in de war geholpen. Men had, volgens deze, den heer Lejeune altijd als een gematigde liberaal aanschouwd en men kan maar niet begrijpen dat hij zich vandaag naar den kant der katholieken draait en zelfs zoo verre gaat een portefeuille aan te nemen.

Wie nogtans de zaken eenigzins overdenkt, die moet heel gemakkelijk de reden verstaan der toenadering van M. Lejeune.

De nieuwe minister was een van die gematigde liberalen, zooals men er tot hiertoe overal vond. Maar de liberalerij was toen niet wat zij vandaag is. Liberaal zijn, dat wil vandaag niets anders zeggen dan geus en goddeloos zijn en tot daartoe heeft M. Lejeune de liberalen niet willen volgen.

Het liberalismus draait vandaag naar de vrijmetselarij, de goddeloosheid der geuzen is heden te zien voor al wie niet vrijwillig de oogen sluit en het is vandaag niet mogelijk dat er nog een redelijk mensch is die het liberalismus aanziet als de partij der vrijheid. Het is integendeel duidelijk voor iedereen dat men heden geen voorstaander der vrijheid kan zijn zonder met de liberalerij af te breken.

Is dat niet genoeg om te doen begrijpen waarom een man van zoo groote waarde als M. Lejeune den rug draait naar de liberale partij en zich ten dienste stelt der katholieke denkwijze ?

Uit de bijzonderheden die over het vorig leven van den nieuwen minister bekend zijn, kan men afleiden dat hij door zijne geboorte, door zijne opvoeding en door zijne studiën, naar den kant der liberalen hing.

Maar die heldere en verheven geest kon zich niet laten meeslepen door de dwalingen der hedendaagsche liberalen, want wie heden nog wetens en willens liberaal wil genoemd worden, die is niets anders meer dan een mensch die den ondergang der katholieke Kerk en de vernietiging der samenleving wil.

Kan men aan den heer Lejeune een verwijt doen zoo hij de oogen geopend heeft, om vaarwel te zeggen aan de geuzen partij ? Hij is goddank de eerste niet die zoo handelt, en hij zal de laatste niet wezen.

***

De commissie die gelast was het voorstel aangaande de arrondissementscommissarissen te onderzoeken, heeft zich in groote meerderheid uitgesproken voor de afschaffing dezer ambtenaren die met recht als onnoodige raderen in ons staatkundig mecaniek aanzien worden.

***

Wij vernemen dat de Bewarende Vereeniging van Brussel aan al de gemeenten des lands de noodige inlichtingen heeft gevraagd betreffende de gemeentekiezingen.

Wij verzoeken onze vrienden die eene dergelijke vraag zouden ontvangen hebben, ze zoo gauw mogelijk te beantwoorden ; het is noodig dat men den waren toestand kenne ; te lang werd het volk door de geuzenpapieren om den tuin geleid ; door de medewerking van allen, zal men in staat zijn de nieuwe uitgaaf der kaart Malou te verwezenlijken.

Dat is het schoonste overtuigend feit waarmede men de liberale leugens kan beantwoorden.

***

Tijdens de bespreking der wet op de dronkenschap, beloofde Minister Beernaert ook eene wet te maken tot beteugeling der geheime ontucht, dien kanker onzer huidige samenleving. Het *Staatsblad* deelde dezer dagen namen mee van de personen, benoemd tot leden der voorloopige Commissie tot onderzoek dezer belangrijke zaak.

Ware die wet voor de kiezingen gestemd, de Geuzen hadden ze wellicht insgelijks waargenomen om de Katholieken te bestrijden.

Die kerels zijn immers niet vies gevallen, en gebruiken alle vuile middelen om naar boven te komen.

***

In verscheidene gemeenten zijn de armbureelen reeds overlast van aanvragen tot onderstand. En 't is nog maar october ! De winter belooft dus ellendig te zullen zijn.

Te Hoogstraten zijn op dezen oogenblik 280 kostgangers meer dan verleden jaar op dit tijdstip.

***

Een lief stadhuis is dat van Marseille. De raadsheeren zijn *communards* en de stadhuisbedienden vreemdelingen of... heeren die met het gerecht reeds hebben afgerekend. Niet minder dan twintig zijn oud-veroordeelden : een hunner kreeg een jaar gevangenisstraf voor landlooperij ; een andere vijftien maanden voor aanslag op de zeden. De rest... men kan het raden !

***

Men weet dat de leren geene meetingen meer mogen houden. Niettemin weten zij middelen te vinden om aan de policie te ontsnappen.

Volgens de *Pall Mall Gazette* meedeelt, wierd er verleden zondag avond een druk bezochte meeting der *National League* gehouden op 't water bij de samenvloeiing der rivieren Suir en Barow, in Ierland. Een groot aantal roei- en zeilbooten, barken, enz., lagen nevens elkander en waren met leden der *League* bedekt.

De inrichters dezer meeting wierden geluk gewenscht met hunne onderneming, die de inwoners van Ballyhack en Passage in staat gesteld heeft zich bezig te houden met de openbare belangen, zonder verontrust te worden door de policie.

Landbouw.

V.

HOE MOET MEN DE KAINIET GEBRUIKEN ?

Indien men door het gebruik der scheikundige meststoffen eenen goeden uitslag wil bekomen moet men ze doelmatig gebruiken.

Volgens de omstandigheden, moet men de kainiet op verschillende wijze den grond invoeren. Men kan dit meststof alleen of in vermenging met andere scheikundige meststoffen of verbeteringsstoffen uitbreiden. Ook kan men dit meststof gebruiken als bijvoegsel aan het stalmest.

***

A) *Het gebruik der kainiet in de weilanden.*

In de weilanden moet men doorgaans *uitsluitelijk* met scheikundige meststoffen te werk gaan. Dit is mogelijk omdat de weilanden gewoonlijk rijk genoeg aan humusstoffen zijn.

De kainiet zal men gebruiken in vermengeling met stoffen welke rijk aan kalk zijn. Het voordeeligste is van dit meststof te vermengen met metaalslakken. Indien men nochtans dit laatste meststof niet behoeft te gebruiken zal men de kainiet vermengen met mergel of met kalk.

Het is voordeelig de kainiet in betrekking te brengen met kalkstoffen. Deze kunnen het potaschsulfaat dat de kainiet bevat ontbinden ; de kalk gaat over tot gypse en de potasch gaat over tot koolzuur-potasch.

Maar het is stellig dat het onder vorm van koolzuur-potasch is dat dit meststof de grootste landbouwwaarde heeft.

Men moet dus zooveel mogelijk de kainiet gebruiken in vermenging met kalkstoffen of ten minste in gronden welke eene voldoende hoeveelheid kalkstoffen bevatten.

In de weilanden is het voordeelig jaarlijks 1000 kilos gewone kalk te gebruiken. In de akkers der Kempen is het doorgaans nadeelig rechtstreeks de gewone kalk te gebruiken. Daar zal men met groot voordeel de kalk vervangen door mergel. Men kan ook met voordeel de kainiet vermengen met de grondhopen welke men soms bereidt voor de weilanden en welke gewoonlijk eene zekere hoeveelheid kalk bevatten.

***

B) *Het gebruik der kainiet in de beploegde gronden.*

Men kan in deze gronden de kainiet rechtstreeks gebruiken. In dit geval zal men te werk gaan zooals hierboven aangeduid is.

Maar de landbouwer der Kempen is hier verplicht stalmest te gebruiken. Het is niet mogelijk in deze gronden voortdurend met scheikundige meststoffen te werk te gaan.

Ook moet men zich vragen of het niet voordeeliger is de kainiet met het stalmest te vervangen.

***

Mijnheer Proost, staatslandbouw-inspecteur, schrijft : « Het is met gegronde reden dat men in » deze laatste tijden het gebruik der kainiet op » het stalmest aanbevolen heeft. »

Immers het is een bewezen feit dat de kainiet, de hoedanigheid bezit de verdamping van het stikstof te beletten. Het stikstof is een gasachtig grondstof dat in zekere gevallen in de lucht kan vervliegen. De landbouwer heeft voordeel dit te beletten omdat het stikstof het duurste meststof is.

Proeven ingesteld in Duitschland bewijzen dat het stalmest in het algemeen eene groote hoeveelheid stikstof verliest en dat stalmest met kainiet bestrooid slechts eene onbeduidende hoeveelheid van dit kostelijk meststof laat verloren gaan. Zekere landbouwkundigen beweerden zelfs dat het stalmest alzoo behandeld hoe langer hoe rijker in stikstof wordt. Nochtans dit is maar moeilijk aan te nemen.

In alle geval, het is stellig dat hoe doelmatiger men zijn stalmest behandelt hoe weniger stikstof in de lucht zal vervliegen en hoe weniger men van dit duur meststof zal moeten koopen.

***

Men moet dus dagelijks kainiet op het stalmest uitbreiden en dit in den stal zelfs.

Men gebruikt per dag en per stuk vee een vierde of een halve kilo.

Men kan ook met voordeel de kainiet eerst met gypse of met metaalslakken vermengen.

Maar laten wij doen opmerken dat indien men door het gebruik van eene kleine hoeveelheid metaalslakken een goede uitslag kan bekomen, men integendeel door het gebruik van eene te groote hoeveelheid de verdamping van het stikstof zou vergrooten.

(Wordt vervolgd).

Stads- & provincie nieuws

Wij spraken in ons vorig nummer van een talentvol artikel welk M. Picard over de *onvereenbaarheid van het ambt van magistraat en dat van gemeente raadslid* onlangs in het *Journal des Tribunaux* schreef. Uit oorzaak van gebrek aan plaats is het ons onmogelijk het gansch artikel in onze kolommen in te lasschen ; wij kunnen er slechts eenige uittrekselsaan onze lezers van mede deelen.

M. Picard haalt de hevige pennestrijden, de woelige polemieken, de grove scheldwoorden en de persoonlijke aanrandingen aan, welke de laatste gemeentekiezingen voorafgegaan hebben.

Ehwel ! zoo schrijft M. Picard, het is daar de *plaats niet van eenen magistraat*. Het ware bovenmenschelijk daarin te kunnen leven zonder politieke drijfveren, onmogelijk daar uit te komen met de deugden welke den magistraat kenmerken, te behouden. En zelfs kon hij door mirakel daar niets van weten, dan zou hij toch niet ontsnappen aan de vermoedens van die rechteischers, welke vooraf de politieke denkwijze van hunnen rechter trachten te kennen.

Het is onmogelijk dat een onpartijdig magistraat, die zich in deze woelingen steekt, zijn geweten kan gerust stellen onder voorwendsel dat hij eene candidatuur aanvaart uit rede van gemeente of provincaal belang.

Ziet men eenen magistraat zijn kleed in deze hatelijke en belachelijke muiterijen slepen ! Ziet men daarna dezen magistraat opnieuw zijnen rechterstoel beklimmen ! Hij is het publiek vertrouwen onwaardig geworden ; men wijst hem met den vinger aan ! Het is het einde van eenen magistraat !

Overigens de wet is door hem in haren geest geschonden.

Inderdaad, om het karakter van den magistraat te beschermen, alsook om de onafhankelijkheid van de wetgeving te handhaven, heeft de wet de onvereenbaarheid tusschen het ambt van magistraat en dat van volksvertegenwoordiger verklaard. Zij heeft den magistraat uit de hooge politiek willen sluiten. Ehwel ! hedendaags dat de strijd voor de gemeente zoo hevig geworden is, moest men veel eerder den magistraat uit de gemeente politiek sluiten.

Vele magistraten hebben het terrein der worstelingen voor de gemeente verlaten, omdat zij in hun geweten verstonden dat er onvereenbaarheid is tusschen deze beide ambten en omdat zij zich blootgesteld vonden werkende politiek te moeten maken. Zij herinnerden zich dit schrikkelijk woord :

« *De magistraat die een politieke man wordt, is dicht bij een oneerlijk man te worden.* »

En wie is het die op zulke strenge wijze de magistraten beoordeelt die zich in den strijd der partijen werpen ?

Het is M. Picard, liberaal advokaat van Brussel welke de hierbovenstaande regels in het *Journal des Tribunaux* schrijft.

Wat mag M. Barthels daar wel over denken ?

M. Barthels zou wel eene schoone kaars in onze eer kunnen verbranden. Onze artikels over dezen aardigen voorzitter, zoo duchtig gebuisden liberalen kandidaat, zijn door den *Patriote* overgenomen geworden en hebben den toer van al de gazetten gemaakt.

Dank aan ons, is M. Barthels heden door het gansche land zoo bekend als de zalf van Holloway of de Zwitsersche pillen.

En zeggen dat M. Barthels nog niet te vreden is. Dat is nu toch de ondankbaarheid te ver stooten.

De kunst doet alle dagen vooruitgang.

Wij hebben gisteren avond een nieuw middel uitgevonden om goedkoope portretten te schilderen.

Als een staaltje van de nieuwe kunst geven wij hieronder drie portretten van M. Barthels, voorzitter der rechtbank van Tongeren en gebuisde liberale kandidaat bij de gemeente kiezingen van den 16 october.

Dat vertoont M. Barthels 1° om 9 uren s' morgens, eer de kiezing begon ; 2° om 12 uren s' middags, toen men zag waar het naar toe ging ; en 3° om 2 uren, toen de uitslag bekend was.

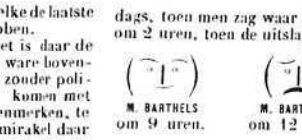

Onze vrienden hebben deze week nogmaals hunnen heerlijken triomf van den 16 october gevierd. Verleden zondag hebben de fanfaren der Concordia eenen muzikalen optocht door de straten onzer stad gedaan. Overal zijn zij op de beste wijze door onze bevolking ontvangen geworden.

's Avonds receptie der gekozenen op de Unie. Concert, illuminatie, vuurwerk, niets ontbrak er aan. Kortom een heerlijk feest gelijk de Unie alleen er kan inrichten.

Verleden donderdag bood de koormaatschappij, in het lokaal der Allée-Verte gevestigd, welke onder de behendige leiding van haren directeur M. Fr. Teuwen, op zoo korten tijd zoo grooten voornitgang gedaan heeft, de nieuw gekozenen een heerlijk banket aan.

Overschoon feest en dat tot eer aan de jeugdige koormaatschappij strekt.

Door koninklijk besluit van den 20 october is de burgerlijke medalie van tweede klas vergund aan M. Pauli, ontvanger der brievenpost te Tongeren.

Groote Internationale prijskamp van wetenschappen en nijverheid te Brussel, 1888.

In de Nijverheidswereld ontstaat er eene groote beweging ten gunste van den Grooten Internationalen Prijskamp ; onder de belangrijkste deelnemingen vinden wij :

De Raad van beheer van de Maatschappij der Nationale Buurtspoorwegen heeft bevolen :

1° Aan M. Lambert en Cie een stoomtuig van 15 tonnen te vervaardigen om in 1888 worden tentoon gesteld.

2° Aan de Maatschappij « La Métallurgique » een stoomtuig van 24 tonnen, te vervaardigen voor dezelfde tentoonstelling.

Zooals in Oostenrijk, Duitschland, Engeland en Rusland, bereiden in Frankryk de groote nijverheden zich ook om luisterrijk vertegenwoordigd te zijn. De fabrieken van spiegelglas en scheikundige voortbrengselen, van Saint Gobain, Chauny en Carey zullen deelnemen aan den Grooten Prijskamp van 1888.

Sterfgevallen.

Wij vernemen de dood van M. Alexander Dandoy, weduwenaar van dame Joanna-Maria Van Grootloon, godvruchtig te Houppertingen den 25 october overleden, in den ouderdom van 72 jaren.

De plechtige lijkdienst heeft verleden woensdag te Houppertingen plaats gehad.

Verleden woensdag is te Tongeren, in den ouderdom van 55 jaren overleden, Mevrouw-Raymond Frère, geboren Maria-Joanna-Bernardina Nartus.

Eene groote menigte volk woonde den lijkdienst bij welke gisteren morgend in O. L. V. Kerk plaats gehad heeft.

Bij den *Postrijder* van heden behoort een bijvoegsel.

2

EENE

BEERENJACHT

IN DE PYRENEËN

DE MOEDIGE PASTOOR.

(VERVOLG.)

De broeders begaven zich op weg voor de gevaarlijke ontmoeting. Nadat zij een uur gegaan hadden, kwamen zij aan de kleine rotsachtige engte, die Frankryk van Spanje afscheidt, en terwijl Riego hare hoogten en laagten overstak, had hij zijn gewer op den schouder en volgde met volharding de vlucht van een arend, die almede de koele morgenlucht scheen te willen genieten. Maar hij gaf geen vuur, want hij was van oordeel geen ander bloed te storten dan dat van den beer dien hij zocht. Aan het eind der engte bevonden de broeders zich vlak tegenover de Maladetta, den schoonsten ijsberg der Pyreneën, maar te gelijk den gevaarlijksten, zoo als zijn naam (de gevloekte) ook te kennen geeft. Toen de ijsberg zichtbaar werd, hier door eene massa blinkende ijsschotsen, en daar gehuld in een nevel van fijne sneeuwvlokken, voelde Riego zijne borst ontgloeien als in vroeger dagen, en hij kon zich niet onthouden juichend uit te roepen : « O sneeuw ! O heuvels ! » De geestelijke wendde zich daarna tot Stephanus en zegde : Zoo Jannot zich niet bedriegt, moet de beer zich in den bosch bevinden. Wij moeten de Maladetta beklimmen, Stephanus. Hebt gij ijzeren haken en touwen medegebracht ?

— Ja, broeder.

— Kom aan dan, maak die gereed, zegde Riego.

Binnen weinige minuten hadden zij de ijzeren haken in de handen en hadden hunne lichamen aan elkander gebonden door een touw van omstreeks acht voet lengte waarvan het doel was dat de een den ander zou ondersteunen en vasthouden, in geval een van beiden mocht uitgleiden. Dus verzekerd, vervolgden zij hunnen weg. Zij waren reeds meer dan een half uur met dezen onzekeren en moeitevollen klim bezig, en bevonden zich dicht bij de plaats hunner bestemming, toen eensklaps de ijsschotsen onder de voeten van Stephanus wegzonken, en hij in een diepen afgrond nederzakte. De priester werd door de zwaarte van zijns broeders lichaam snel naar den rand van denzelfden afgrond getrokken ; nog een oogenblik en ook hij werd er in medegesleept. Beide waren dan gewisselijk omgekomen, maar Riego verzamelde al zijne krachten en sleeg zijn ijzeren haak met zulk eene kracht in het ijs, dat zijn vaart plotseling stuitte. Eene zijner handen los maken, het touw rond zijnen arm winden met het doel om het korter te maken, was het werk van een oogenblik. Zoo hijschte hij Stephanus op. Weldra kon deze zijne handen op den rand des afgronds leggen en een oogenblik daarna kwam ook zijn lichaam te voorschijn. « Hoed moed ! hoed moed ! » riep Riego, die al zijne krachten inspande om eene laatste poging te doen, welke, ondersteund door de hulp van zijn broeder, die deze in de hand kon werken door op zijne ellebogen te drukken, dan ook gelukte. Stephanus was het gevaar ontkomen, maar hij viel bijna bewusteloos op het ijs neder. Eene teug der vochten, welke de jagers in slechts kleinen voorraad hadden medegenomen, deed hem tot zich zelven komen ; een oogenblik daarna zegde de priester op vrolijken toon : Moed, broeder, gij zijt nu weer hersteld, laat ons dus onzen tocht vervolgen. Stephanus antwoordde bevestigend en zij vervolgden hunnen weg. Maar in den jongeling had er eene groote verandering plaats gegrepen. Het groot gevaar, waaraan hij zoo even nog juist was ontsnapt had zijne vastberadenheid geschokt. Bleek, afgemat en waggelend, volgde hij zijn broeder — geheel anders dus dan hij zich voor eenige oogenblikken gevoelde. Riego, die vooruitging, was te zeer ingespannen door het uitzien naar den beer en de moeielijkheden van den weg, om den invloed te bemerken, dien het laatste ongeval op zijn broeder gemaakt had. De beer was niet te zien toen zij de Maladetta bereikten. De jagers keerden zich toen naar de spaansche Pyreneen, welke zij bij de Picada intraden. Zij hadden nauwelijks eenige ellen in deze richting afgelegd, toen Riego eensklaps stil bleef staan, en zonder zich om te wenden zijn broeder een teeken gaf om even eens te doen. Daarna legde de priester zijn oor tegen den grond en hoorde een dof en brommend geluid, hetwelk hij dadelijk zegde het gebrom van den beer te zijn. « Hij is niet ver af, » zeide Riego fluisterende. « Laat ons dit plat bolwerk beklimmen en wij zullen hem zeker zien. Volg mij. » De broeders beklommen het bedoelde langs een smal pad, dat tusschen twee steile afgronden liep. Aan de andere zijde van den ronden heuvel lag een niet minder gevaarlijke weg om het plat te bereiken. Toen zij boven kwamen, zagen zij rond en ontwaarden dadelijk een monsterachtigen beer, die zich langzaam bewoog beneden aen de rotsachtige bedding van een stroom.

— Daar is hij ! riep de priester uit. Stephanus, maak u gereed ; hij zal zoo aanstonds den hoek voor ons omgaan ; ga naar het boschje en schiet daar op hem. Mik op den linker schouder en een weinig naar achter ; zoo gij mist, zal ik schieten !

Juist toen Riego zijn bevel eindigde, kwam de beer op het bedoelde punt.

— Kom aan, Stephanus ! riep de priester.

De jongeling gaf vuur, maar zeker door ontroering, hij wiste zijn schot, zoo als bleek uit de stukken ijs die rond het beest opvlogen, dat zich daarop omwendde, de jagers zag en op hen afkwam. Het was eerst op eenen afstand van slechts vijf-en-twintig ellen, maar gelukkig maakte de weg eenige bochten, waardoor den afstand die het dier moest maken, grooter werd. Op een gunstig oogenblik legde Riego kalm en beraden zijn geweer aan en schoot het af. De beer waggelde een oogenblik, maar vervolgde zijn weg ; van de drie kogels had er slechts eene hem in de zijde getroffen. Een vreeselijk gebrul was het eenig antwoord op het schot.

— Eenige kogels ! zeide Riego, zonder zijne oogen van den beer af te wenden. Stephanus spraak niet. Kogels, Stephanus ! in drie minuten is hij bij ons ! De jongeling betastte zijne zakken.

— Wij zijn verloren, was de kreet van wanhoop, dien hij slaakte ; ik heb den zak op de Maladetta verloren.

Het gebrul van den beer werd hoe langer hoe woester.

— Wij hebben geen kogels, herhaalde de jongeling op een droevigen toon, laat ons vluchten — o broeder ! laat ons vluchten !

— Vluchten ! zegde de priester, neen, wij kunnen niet ! In twintig seconden zou het monster bij ons zijn, zoo wij den heuvel verlieten.

— O ! gezegende Maagd ! riep Stephanus uit, en viel in wanhoop op de knieën neder.

— Kom, geene zwakheid, broeder ! sprak de priester snel, doch op zijn gewoonen stouten toon, daar is nog een middel. Laat mij uw mes zien ! — Ja het is lang en scherp. Luister — in een oogenblik zal de beer hier op het bolwerk bij ons zijn. Ik zal op hem afgaan — hij zal zich op mij werpen. Ik zal hem staande houden — steek gij hem terwijl in de linkerzijde tot hij mij loslaat.

— Ja, broeder, was des jongelings antwoord.

— Daar is hij ! riep de wakkere priester. Geene onbedachtzaamheid, Stephanus ! Steek goed en juist. Ah ! de beeren hebben mij vroeger gevoeld, zij zullen mij nog niet overwinnen.

De geestelijke scheen bijna gelukkig in zijne stoutmoedigheid. Maar de toestand van zijn armen broeder was, helaas ! zeer verschillend. De beer verscheen. Aan het werk ! Stephanus ! riep de priester, terwijl hij met open armen voorwaarts trad. Het monster rees op zijne achterpooten en klemde Riego tot stikkends in zijne klauwen. Een vreeselijk gevecht greep er tusschen hen plaats. Help, broeder ! help ! schreeuwde de priester met eene donderende stem. Helaas ! Stephanus had alle tegenwoordigheid van geest verloren. Zijne beenen knikten en een nevel plaatste zich voor zijne oogen ; hij kon zich niet bewegen. Hij was geheel onder den indruk van de benauwdheid eener hulpelooze ontzetting. Steek toe, broeder, steek toe ! riep de priester op zachteren toon. De beer hief een schrikwekkend gebrul aan ; zijn afzichtelijken kop lag over Riego's schouders, zijne oogen waren zoo rood als vuur en zijne klauwen verscheurden des priesters rug, terwijl zij hem te gelijk bijna dood drukten. De worsteling had eenige oogenblikken geduurd. Stephanus, wild, bijna zinneloos, kon zich niet bewegen. Help mij, broeder, red mij ! riep nogmaals de priester met eene gesmoorde stem. Op dit laatste geroep scheen de jongeling gedeeltelijk tot zich zelven te komen. Hij ijlde voorwaarts en stak het mes in de zijde van het monster. Maar de stoot kwam van eene hand die te onvast was, om eenig gevolg te hebben. Het mes was ter nauwernood het vel doorgedrongen. Het gezicht van den geopenden muil van het monster en zijne woeste oogen deden andermaal Stephanus besluit in dugen storten ; hij liet het mes uit de zwakke wond vallen, wendde zich om en vluchtte van de plaats.

— Broeder ! broeder ! schreeuwde Riego op somberen toon, maar Stephanus was verdwenen. Nu alleen met zijnen vijand trachtte Riego zijn eigen mes uit zijnen gordel te rukken, maar de